

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ЩАСТЛИВ ЖИВОТ

chitanka.info

Денят беше важен. Много важен. И рисков. Изключително рисков.

Трябаше да отида до магазина за някои продукти. Така че за пореден път моите домашни ме подготвяха за трудната експедиция. На Магелан му е било лесно — открито море, простори, обикаляй си Земята с кеф... Да го питам сега и тук... Кеф...

Даже жената не се скара с мен. И тя разбираше — може да ме вижда за последен път. Поне този месец. Защото, при минимална грешка... И срокът беше минимален, но...

Погледнах за последно жилището. Направихме го едва преди три месеца. С радост и удоволствие. Вложих всичките си сили и енергия. То и какво друго може да прави човек в тая карантина.

Обаче стана — бонбонче. Хобитите, компанията на Мечо Пух, Къртът, Водният плъх и Язовецът от „Шумът на върбите“... Ряпа да ядат... Ако не е скочила цената й, де...

Дълги и извити като варени макарони подземни коридори, множество стаи и стаичета, килери и всякакви помощни помещения, даже осем тоалетни в различните краища. Кръгли врати, измазани стени, топли тръби, разнасящи мека температура навред...

Красота!

И най-важното — все още властите не бяха ни открили. Досега бях изровил шест жилища под земята, но ги откриваха. Първото — още на втория ден. Кой знае защо, си въобразявах, че сме в стария свят. И даже понякога... Не, смешно и тъжно ми става като се сетя какъв наивен глупак бях... Но все още споменавах някакви човешки права. Даже веднъж спорих с жената за оная илюзия, дето я наричаха глобализъм. И при това с все наивността на човек от много старото, вече изчезнало поколение, настоявах за някакви си свобода на словото, на мнението, на движението на хора и стоки...

След като откриха третата подземна къща — капитулирах пред себе си. И си признах — щастливецо, оцелял случайно, я си трай! И оцелявай...

Е, оцелявам... Упорито...

Така че на заранта тръгнах за магазина. Взех всичко необходимо — молба до кмета на улицата, преклонна жалба до губернатора на квартала, официална молитва до Специалния щаб по оцеляването... Хайде да не споменавам всичките 33 документа.

Увих се в супердуперекстра скафандъра, жена ми зави медните болтове около врата, сложих големите гумени ръкавици, подплатени със стомана от бивша ядрена подводница, скочих в бронзовите ботуши и бавно запълзях по Девети секретен изход...

Иzmъкнах се изпод високия люляков храст навреме. Тъкмо охранителите изтръгваха от хралупата на големия дъб кака Пена. Женска ѝ работа — защо ѝ трябва да прави врата в дървото? Класическо и банално...

Отръсках се от пръстта и тръгнах...

Сега вече бях в безопасност. Освен ако някой документ не ме подведе...

Е, не ме подведе...

Минах десетте КПП-та по улицата, устоях на измерванията на температурата, не се провалих при изпитанията върху скафандъра — удържа и барокамерата, и водния потоп, и гumenите куршуми.

Важното е, че ми разрешиха да вляза в магазина...

Нататък — лесно. Откачих от пояса кесийката със златото. Цяла седмица бяхме го промивали в нашата мина. Само на 110 метра надолу, но добре укрита от данъчни и генерали.

На връщане оставаше едно — как да вляза обратно. Защото — откриеха ли дома ни... Чакаше ни превъзпитателно общежитие, където всеки щеше да е сам в стая с чугунена решетка срещу вирусите. И подложен на 24-часов словесен водопад от четирите радиоточки за промиване на останките от мозъка.

Спасих се. Просто рухнах в дола, успешно улових корените на храста, извъртях се, напъхах се в дупката под него и изчезнах срез бавно срътващото се прикритие. Не ме видяха...

Важното е, че и този поход беше успешен...

Ex, какъв щастлив живот ни чакаше сега... Цяла седмица...

Живот, сигурност, щастливо бъдеще под земята родна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.